

ZAKLÍNAČ

KRV ELFOV

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač III

Krv elfov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač III Krv elfov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

ZAKLÍNAČ III

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ III

KRV ELFOV

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

© 1994, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“
Translation © Karol Chmel, 2016
Cover design © Jakub Šimjak, 2020
Map illustration © Brian Terrero, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1735-9
ISBN e-knihy 978-80-566-2006-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2007-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2005-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

*Elaine blath, Feainnewedd
Dearme aen a'cáelme tedd
Eigean evelienn deireádh
Que'n esse, va en esseáth
Feainnewedd, elaine blath!*

*Kvietok,
uspávanka a obľúbená detská riekanka elfov*

*Vskutku, hovorím vám, prichádza čas meča a sekery, čas vlčej fu-
javice. Prichádza Doba Bieleho Chladu a Bieleho Svetla, Čas Šia-
lenstva a Čas Opovrhnutia, Tedd Deireádh, Čas Konca. Svet umrie
obklopený mrazom a zrodí sa znovu s novým slnkom. Zrodí sa zo
Staršej Krvi, z Hen Ichaer, zo zasiatého zrna. Zrna, ktoré nevyklíči,
lež vybuchne v plameni.*

*Ess'tuath esse! Tak bude! Vyzerajte znamenia! Aké znamenia to
budú, vám poviem. Najprv sa zem zaleje krvou Aen Seidhe, krvou elfov.*

*Aen Ithlinnespeath,
predpoveď Ithlinne Aegli aep Aevenien*

KAPITOLA PRVÁ

Mesto horelo.

Úzke uličky, čo viedli k priekope, k prvej hradbe, chrlili dym a oheň, plamene pohlcovali strechy natesno postláčaných domov, oblizovali múry zámku. Od západu, od prístavnej brány doliehal krik, zvuky úporného boja, hluché nárazy baranidla otriasajúceho múrmi.

Útočníci ich obklúčili nečakane, rýchlo prelomili barikádu, ktorú bránila hŕstka vojakov, mešťanov s halapartňami a cechových kušiarov. Kone prikryté čiernymi koženými čabakami preleteli ponad zábranu ako prízraky, blýskavé, mihotajúce sa čepele rozsievali smrť medzi utekajúcimi obrancami.

Ciri cítila, ako rytier za jej chrbtom prudko spätil koňa. Zaučila jeho krik. Drž sa, kričal. Drž sa!

Ostatní rytieri vo farbách Cintry ich predbehli, v trysku sa zrazili s Nilfgaardčanmi. Ciri to na chvíľu zazrela kútikom oka – šialený vír modro-zlatých a čiernych plášťov obklopený brinkotom ocele, nárazmi čepelí o štíty, erdžaním koní.

Krik. Nie, krik nie. Vresk.

Drž sa!

Strach. Každý otras, každé trhnutie, každý skok koňa do krvi driape dlane stískajúce remeň. Nohy v bolestnom kŕči nenachádzajú oporu, oči slzia od dymu. Ruka, čo ju objíma, ju pridúša, gniavi, agonicky stláča rebrá. Naokolo narastá krik, takýto krik ešte nikdy nepočula. Čo sa dá urobiť človeku, aby takto kričal?

Strach. Ochromujúci, paralyzujúci, zadúšajúci strach.

Znovu zarinčanie železa, fŕkanie koní. Okolité domy tancujú, okná, z ktorých vybuchuje oheň, sú zrazu tam, kde bola pred chvíľou blatistá ulička zaprataná mŕtvolami, upchatá opusteným dobytkom utekajúcich hospodárov. Rytier za jej chrbtom sa dusí čudným, chrčivým kašľom. Na ruky zaťaté do remeňa sa cedí krv. Rev. Svišťanie šípov.

Pád, otras, bolestný náraz o brnenie. Okolo dupocú kopytá, nad hlavou sa mihá konské brucho a uvoľnený popruh, ďalšie konské brucho, rozviata čierna čabraka. Stony, aké vydáva drevorubač, keď rúbe strom. Toto však nie je strom, tu naráža železo o železo. Krik, pridusený a hluchý, tesne pri nej čosi veľké a čierne so šplachnutím dopadá do blata, chrľí krv. Opancierovaná noha sa chveje, metá, orie hlinu obrovskou ostrohou.

Trhnutie. Akási sila ju dvíha nahor, usádza za hrušku sedla. Drž sa! Znovu divý únik, šialený cval. Ruky a nohy zúfalo hľadajú oporu. Kôň sa vzpína. Drž sa! Opory niet. Niet... Niet... Všade krv. Kôň padá. Nedá sa odskočiť, nedá sa vytrhnúť, vykĺznuť zo zovretia ramien v železnom brnení. Nedá sa ujsť pred krvou, čo steká na hlavu, na krk.

Otras, mľasknutie blata, prudká zrážka so zemou, zarážajúco nehybnou po divej jazde. Zúfale zachrčanie a kvílenie koňa, ktorý sa usiluje zdvihnúť zadok. Dunenie podkov, mihajúce sa konské lýtka a kopytá. Čierne plášte a čabraky. Krik.

V uličke oheň, hučiaci červený múr plameňov. Na jeho pozadí jazdec, veľký, vyzerá, akoby mu hlava prečnievala ponad horiace strechy. Kôň pod čiernou čabrou tancuje, pohadzuje hlavou, erdží.

Jazdec hľadá na ňu. Ciri zazrie záblesk očí v škáre veľkej prilbice, ozdobenej krídlami dravého vtáka. Vidí odraz ohňa na širokej čepeli meča v nízko spustenej ruke.

Jazdec sa pozerá. Ciri sa nemôže pohnúť. Prekážajú jej bezvládne ruky zabitého, čo má stále ovinuté okolo pásu. Znehyb-

ňuje ju niečo ťažké a mokré od krvi, čosi, čo jej leží na nohe a pritláča ju k zemi.

A ochromuje ju strach. Obludný, črevá skrúcajúci strach, ktorý spôsobuje, že Ciri už nepočuje kvílenie zraneného koňa, hukot požiaru, výkriky vraždených ľudí ani buchot bubnov. Jediné, čo zostáva, čo sa ráta, čo má význam, je strach. Strach v podobe čierneho rytiera v prilbici ozdobenej perami, rytiera stuhnutého na pozadí červenej hradby rozbesnených plameňov.

Jazdec späť koňa, krídla dravého vtáka na jeho helmici sa zatrepecú, vták sa chystá vzlietnuť. Chce zaútočiť na bezbrannú, strachom ochromenú obeť. Vták – a možno rytier – kričí, škrieka – strašne, kruto, triumfálne. Čierny kôň, čierna zbroj, rozviať čierny plášť a za tým všetkým oheň, more ohňa.

Strach.

Vták škrieka. Krídla sa prudko trepecú, perím udierajú po tvári. Strach!

Pomoc. Prečo mi nikto nepomôže? Som sama, som malá, bezbranná, nemôžem sa pohnúť, zo zovretého hrdla nevládzem vydať ani hlásku. Prečo mi nikto nepríde na pomoc?

Bojím sa!

Oči blčiace v škáre veľkej okrídlenej helmice. Čierny plášť všetko zastiera...

– Ciri!

Prebudila sa zaliata potom, celá zdrevenená, a jej vlastný výkrik, výkrik, čo ju prebudil a stále sa chvel, vibroval kdesi vnútri pod hrudnou kosťou, páľil vyschnutý hrtan. Boleli ruky stískajúce prikrývku, bolel chrbát...

– Ciri. Len pokoj.

Naokolo panovala noc, temná a vetristá, sústavne a melodicke šumiaca v korunách borovíc, škripuca kmeňmi. Už nikde nijaký požiar a krik, len táto šumiaca uspávanka. Vedľa pulzovalo ohnisko svetlom a teplom, plamienky sa odrážali na sponách

postroja, červeno sa leskli na rukováti a kovaní meča opretého o sedlo položené na zemi. Nijaký iný oheň a iné železo. Ruka, čo sa dotýkala jej líca, voňala kožou a popolom. Nie krvou.

– Geralt...

– To bol len zlý sen. Zlý sen.

Ciri sa prudko zachvela, skrčila ruky, schúlila nohy.

Sen. Iba sen.

Ohnisko už začalo pohasínať, brezové polená sú červené a priezračné, praskotajú, tryská z nich modravý plamienok. Plameň ožaruje biele vlasy a ostrý profil muža, ktorý ju tesnejšie prikrýva a na prikrývku kladie aj kožuch.

– Geralt, ja...

– Som pri tebe. Spi, Ciri. Musíš si odpočinúť. Ešte máme pred sebou ďalekú cestu.

Počujem hudbu, pomyslela si zrazu. V tom šumení... je hudba. Vyhráva lutna. Počuť hlasy. Princezná z Cintry... Dieťa osudu... Dieťa Staršej Krvi, krvi elfov. Geralt z Rivie, Biely Vlk a jeho predurčenie. Nie, nie, to je legenda. Výmysel básnika. Ona nežije. Zabili ju na úteku v uliciach mesta...

Drž sa... Drž...

– Geralt?

– Čo je, Ciri?

– Čo mi to urobil? Čo sa vtedy stalo? Čo mi to... urobil?

– Kto?

– Rytier... Čierny rytier s perami na helmici... Nič si nepamätám. Kričal... a pozeral sa na mňa. Nepamätám sa, čo sa stalo. Len že som sa bála... Tak strašne som sa bála...

Muž sa sklónil, plameň ohniska sa mu zaligotal v očiach. Boli to zvláštne oči. Veľmi zvláštne. Kedysi sa Ciri tých očí ľakala, nerada sa do nich dívala. To však bolo dávno. Veľmi dávno.

– Nič si nepamätám, – šepla a pohľadala jeho ruku, tvrdí a drsnú ako neohobľované drevo. – Ten čierny rytier...

– To bol sen. Pokojne spi. Už sa to nevráti.

Ciri už počula podobné ubezpečenia, kedysi dávno. Opakovali jej ich veľa krát, veľa ráz ju chlácholili, keď ju uprostred noci prebudil vlastný krik. No teraz to bolo inak... Teraz verila. Pretože teraz to povedal Geralt z Rivie, Biely Vlk. Zaklínač. Ten, ktorý bol jej osudom. Ten, ktorému bola predurčená. Zaklínač Geralt, ktorý ju našiel vo víre vojny, smrti a zúfalstva, vzal ju so sebou a slúbil, že sa už nikdy nerozídu.

V spánku mu pevne stískala ruku.

Bard dospieval. Mierne sklonil hlavu, vybrnkal na lutne hlavný motív balady, jemne, potichu, o tón vyššie ako žiak, čo ho sprevádza. Nikto sa neozval. Okrem tichnucej hudby bolo počuť výhradne šum lístia a škripot konárov obrovského duba. A vtom ťahavo zabečala koza uviazaná na povrázku o niektorý z vozov stojacích okolo prastarého stromu. Vtedy, ako keby na povel, jeden z poslucháčov zhromaždených v polkruhu vstal. Prehodil si cez plece kobaltovomodrý plášť vyšívany zlatom a odmerane, stuhnuto sa uklonil. – Ďakujeme ti, majster Blyskáč, – vyhlásil zvučným, no nie príliš prenikavým hlasom. – Dovoľ, nech ti ja, Radcliffe z Oxenfurtu, majster magických arkán, bezpochyby aj ako tlmočník mienky všetkých tu prítomných, vyjadriť slová uznania a vďaky za tvoje veľké umenie a talent.

Čarodejník prešiel pohľadom po prítomných, ktorých bolo určite dobre vyše stovky, pousádzaných pod dubom v tesnom polkruhu, ale aj stojacích či sediacich na vozoch. Poslucháči prikyvovali, šepkali. Niekoľko ľudí začalo tlieškať, zopár ďalších pozdravilo speváka zdvihnutými rukami. Dojaté ženy potáhovali nosom a utierali si oči, čím len mohli, podľa stavu, profesie a majetnosti, vidiečanky predlaktím alebo opakom ruky, ženy kupcov ľanovými šatôčkami, elfky a šľachticné batistom a tri dcéry vojvodu Viliberta, ktorý pre vystúpenie slávneho trubadúra s celým

svojím sprievodom prerušil poľovačku so sokolmi, smrkali prenikavo a dojato do rozkošných vlnených šálikov vo farbe zahnívajúcej zelene.

– Nebude azda zveličené, – pokračoval čarodejník, – keď poviem, že si nás hlboko dojal, majster Blyskáč, že si nás prinútil zamyslieť sa a uvažovať, skutočne si nám pohol srdcom. Nech mi je dovolené vyjadriť ti našu vďačnosť a úctu.

Trubadúr vstal a uklonil sa, pričom si zároveň oprášil kolená volavčím perom pripnutým k svojmu rozmarnému kloboúčiku. Žiak prerušil hru, zaceril sa a uklonil sa tiež, ale majster Blyskáč naňho hrozivo zaškútil a polohlasne ho napomenul. Chlapec zvesil hlavu a vrátil sa k tichému brnkaniu na struny lutny.

Zhromaždenie ožilo. Kupci z karaván sa pošecky dohodli a nechali pod dub vykotúľať masívny sud piva. Čarodejník Radcliffe sa pohrúžil do tichého rozhovoru s vojvodom Vilibertom. Vojvodove dcéry prestali smrkať a upreli zbožňujúce pohľady na Blyskáča. Bard si to ani nevšimol, keďže ho práve naplno zamestnávalo rozposielanie úsmevov, žmurknutí a zábleskov bielych zubov vznešene mlčiacej skupine potulných elfov, konkrétnejšie jednej elfke, čiernovlasej, veľkookej krásavici s malou čiapočkou z hermelínu. Blyskáč mal konkurentov – majiteľku veľkých očí a peknej čiapočky si všimli a atakovali pohľadmi aj jeho poslucháči – rytieri, študenti i vaganti. Elfka, evidentne polichotená toľkým záujmom, si poštipkávala čipkované manžety na blúzke a kmitala mihalnicami; elfovia, čo ju obklopovali zo všetkých strán, však nechť voči nápadníkom neskrývali.

Polana pod dubom Bleobherisom, miesto častých slávnostných stretnutí, zastávok počestných a pútnikov, bola vychýrená toleranciou a otvorenosťou. Druidi, čo sa stáročia starali o prastarý strom, označovali polanu ako *miesto priateľstva* a ochotne tu privítali kohokoľvek. Aj pri výnimočných príležitostiach, takých, akou bolo vystúpenie svetoznámeho trubadúra, sa počestní držali svojich vlastných, dosť výrazne izolovaných skupín. Elfovia

sa pridružili k elfom, trpaslícki remeselníci sa pridali k svojim po zuby ozbrojeným spolubratom, najímaným ako ochrana kupeckých karaván, a nanajvýš ak tolerovali gnómov-baníkov a piadimužíkov-farmárov. Všetci neľudia zhodne zachovávali odstup od ľudí. Ľudia odplácali neľuďom podobnou mincou, ale ani medzi nimi nebolo badať mimoriadnu spolupatričnosť. Šľachta hľadela na kupcov a podomových obchodníkov opovržlivo, zatiaľ čo vojaci a žoldnieri sa vyhýbali pastierom v smradľavých kožuchoch. Zriedkaví čarodejníci a ich žiaci sa izolovali úplne a všetkých naokolo spravodlivo obdarúvali aroganciou. Pozadie tvoril sústredený, temný, zachmúrený, mlčanlivý dav sedliakov. Tí, lesom hrablí, vidiel a cepov, čo im vyčnievali ponad hlavu, pripomínajúci armádu, ignorovali všetko a všetkých.

Výnimku, ako zvyčajne, predstavovali deti. Banda usmrkančov, zbavená príkazu dodržať ticho počas bardovho vystúpenia, sa už vzápätí s divým revom vyhrnula do lesa, aby sa tam so zápalom odovzdala hre, ktorej pravidlá boli nepochopiteľné každému, kto sa už rozlúčil so šťastnými rokmi detstva. Malí ľudia, elfovia, trpaslíci, piadimužíci, gnómovia, polelfovia, štvrtelfovia... a... iní miešanci záhadného pôvodu nepoznali a neuznávali delenie podľa rás či postavenia. Zatiaľ.

– Bolo to celkom presné! – zakričal jeden z rytierov prítomných na poľane, ako trieska chudý dlháň v červeno-čiernom kabátci ozdobenom troma kráčajúcimi levmi. – Dobre to povedal pán čarodej! Balady boli krásne, na moju česť, majster Blyskáč, ak niekedy budete v blízkosti Lysorohu, sídla môjho otca, určite prídte, neváhajte ani chvíľu. Pohostíme vás ako knieža, čo honorím, ako samého kráľa Vizimira! Prisahám na svoj meč, počul som už veľa minstrelov, ale kdeže – nemožno ich s vami porovnávať, majstre. Prijmite aj od nás, urodzených a pasovaných, hold a poklonu vášmu umeniu!

Trubadúr bezchybne odhadol ten pravý okamih a žmurkol na žiaka. Chlapec odložil lutnu a zdvihol zo zeme škatuľu vhodnú na

vyzbieranie lepšie merateľných výrazov uznania publika. Chvíľku váhal, prešiel zrakom po dave, potom odložil škatuľu a chytil vedľa stojace masívne vedro. Majster Blyskáč blahosklonným úsmevom pozitívne ohodnotil mládencovu iniciatívu.

– Majstre! – zvolala urastená žena sediaca na voze s nápisom *Vera Loewenhaupt a synovia*, naloženom výrobkami z prútia. Synov nebolo nikde vidieť – podistým sa venovali márneniu majetku, čo nahonobila matka. – Majster Blyskáč, a to ako? Vari nás necháte v tejto neistote? Hádám to nie je koniec balady? Zaspievajte nám aj o tom, čo bolo ďalej!

– Piesne a balady, – uklonil sa umelec, – sa nekončia nikdy, vzácna pani, lebo poézia je večná a nesmrteľná, nepozná ani začiatok, ani koniec...

– Ale čo bolo ďalej? – nedala sa len tak odradiť obchodníčka, čo štedro a brinkotavo nasýpala mince do vedra nastrčeného žiakom. – Aspoň nám o tom porozprávajte, ak sa vám už nechce spievať. Vo vašich piesňach síce nezazneli nijaké mená, ale všetci vieme, že ten vami ospevovaný zaklínač nie je nikto iný ako chýrny Geralt z Rivie, a tá čarodejka, ku ktorej pociťuje vrúcnu lásku, je o nič menej slávna Yenfer. A to Dieťa Prekvapenia, súdené a predurčené zaklínačovi, to je predsa Cirilla, nešťastná princezná z Cintry, tej Cintry, čo ju spustošili nájazdníci. No nie je to tak?

Blyskáč sa usmial, tajomne a dôležito.

– Spievam o univerzálnych záležitostiach, štedrá dobrodinka, – vyhlásil. – O citoch, s akými sa môže stretnúť každý. Nie o konkrétnych osobách.

– No akurát! – zakričal ktosi z davu. – Každý vie, že tie pesničky sú o zaklínačovi Geraltovi!

– Áno, áno! – zapíšťali zborovo dcéry vojvodu Viliberta, ktoré ešte žmýkali šáliky mokré od slz. – Ešte zaspievajte, majster Blyskáč! Čo bolo ďalej? Stretli sa napokon zaklínač a Yenfer? A ľúbili sa? Boli šťastní? Chceme to vedieť! Majstre, majstre!

– Dost' už! – zvolal hrdelne vodca skupiny trpaslíkov a potriasal hustou červenou bradou siahajúcou až po pás. – Všetky tie princezné, čarodejnice, predurčenie, láska a iné ženské taľafatky sú na hovno. Všetko to je, nech pán trubadúr odpustí, rozprávka, čiže básnický výmysel, použitý na to, aby to krajšie znelo a bolo to dojímavé. Ale vojenské činy, ako bolo krvi-prelievanie a drancovanie v Cintre, ako aj bitky v Marnadale a Soddene, to ste nám naozaj fajnovy vospievali, pán Blyskáč! Ha, nie je veru človeku ľúto zo striebra odsypať za takú pieseň, čo poteší srdce bojovníka, a bolo vidno, že tam ste nepri-dali ani štipku nepravdy, a to vravím ja, Sheldon Skaggs, a ja by som to veru rozpoznať vedel, lebo som tam pri Soddene bol, stál som tam zoči-voči nilfgaardskym nájazdnikom so sekerou v ruke...

– Ja, Donimir z Troy, – ozval sa vychudnutý rytier s tromi levmi na wamse, – som bol v obidvoch bitkách o Soddene, ale vás som tam nevidel, pán trpaslík!

– Lebo ste podistým tábor strážili! – odvrkol Sheldon Skaggs.
– No ja som stál v prvej línii, tam, kde bolo horúco!

– Pozor na to, čo hovoríš, bradáč! – očervenel Donimir z Troy a potiahol si mečom obťažkaný rytiersky opasok. – A komu to hovoríš!

– Ty si dávaj pozor! – Trpaslík potľapkal dlaňou po sekere zastrčenej za pásom, otočil sa k svojim kumpánom a vyceril zuby. – Videli ste ho? Poondiaty rytier! S erbom! Tri levy na štíte! Dva serú a jeden reve!

– Len pokoj, mier! – zažehnával konflikt sivovlasý druid v bielom rúchu. – Toto sa nepatrí, páni! Určite nie tu, pod konármi Bleobherisa, duba staršieho než všetky spory a zvady tohto sveta. A nie v prítomnosti básnika Blyskáča, ktorého balady by nás mali učiť láske, nie škriepkam!

– Správne! – podporil druida nízky, zavalitý kňaz s tvárou lesknúcou sa od potu. – Pozeráte sa a oči nemáte, počúvate a uši

vaše hluché sú. Lebo vo vás lásky božej niet, lebo ste ako prázdne sudy...

– Keď už je reč o sudoch, – zapištal dlhonosý gnóm z voza ozdobeného nápisom *Železiarsky tovar, výroba a predaj*, – mohli by ste vykotúľať ešte aspoň jeden, cechoví páni! Básnikovi Blyskáčovi navidomoči v hrdle vyschlo a nám od dojatia takisto!

– Veru tak, ako prázdne sudy, vravím vám! – prehlušil gnóma kňaz, ktorý sa nechcel vzdať pozornosti poslucháčov ani prerušiť kázeň. – Veru nič ste nepochopili z balád pána Blyskáča, nič ste sa nepoučili. Nepochopili ste, že tie balady hovoria o ľudskom osude, o tom, že sme iba hračkou v rukách bohov a naše kraje sú božím divadlom. Balady hovorili o osude, o predurčení nás všetkých, a legenda o zaklínačovi Geraltovi a princeznej Cirille, hoci situovaná do udalostí nedávnej skutočnej vojny, je predsa tiež len metafora, výtvor básnikovej fantázie, a ten mal slúžiť na to...

– Táraš, svätý muž! – zvolala z výšky svojho voza Vera Loewenhaupt. – Aká legenda? Aký výtvor fantázie? Kto ako kto, ale ja Geralta z Rivie poznám, videla som ho na vlastné oči vo Wyzime, kde odčaroval dcéru kráľa Foltesta. A ešte neskôr som ho stretla na Kupeckej ceste, kde na žiadosť Kupeckého cechu zabil dravého gryfa, čo napádal karavány. Takýmto skutkom zaklínač dobrým ľuďom život zachránil. Nie, nie je to legenda ani rozprávka. Pravdu, čistú pravdu nám zaspieval majster Blyskáč.

– Potvrdzujem, – vyhlásila štíhla bojovníčka s čiernymi vlasmi hladko sčesanými dozadu a zapletenými do vrkoča. – Ja, Rayla z Lyrie tiež poznám Geralta Bieleho Vlka, slávneho zabijaka oblúd. Neraz som videla aj čarodejnicu Yennefer, lebo som žila v Aedirne, v meste Vengerberg, kde má svoje sídlo. Ale o tom, že by sa tí dvaja mali radi, veru nič neviem.

– Ale musí to byť pravda, – ozvala sa zrazu melodickým hlasom pôvabná elfka v hermelínovej čiapke. – Taká krásna balada o láske nemôže byť nepravdivá.

– Nemôže, – pridali sa k elfke dcéry vojvodu Viliberta a ako na povel si šálkami utreli oči. – V nijakom prípade!

– Ctený pán čarodejník! – obrátila sa Vera Loewenhaupt na Radcliffa. – Mali sa radi alebo nie? Vy zaručene viete, ako to s nimi bolo naozaj – so zaklínačom a s tou Yennefer! Poodhaľte nám aspoň kúsok tajomstva!

– Ak sa v piesni hovorí, že sa mali radi, – usmial sa čarodejník, – tak to tak bolo a tá láska pretrvá celé veky. Taká je sila poézie.

– Ale hovorí sa, – zapojil sa zrazu vojvoda Vilibert, – že Yennefer z Vengerbergu padla na Soddenskom kopci. Padlo tam vraj niekoľko čarodejok...

– To nie je pravda, – vyhlásil Donimir z Troy. – Na pomníku jej meno nenájdete. To sú moje končiny, neraz som už na kopci bol a nápisy na pomníku mi zostali v pamäti. Padli tam tri čarodejky: Triss Merigold, Lytta Neyd prezývaná Koral... hmm... Meno tej tretej mi akosi vypadlo...

Rytier sa pozrel na čarodejníka Radcliffa, ale ten sa len usmieval, nepovedal ani slovo.

– A ten zaklínač, – zvolal Sheldon Skaggs, – ten Geralt, čo tú Yennefer tak ľúbil, sa vraj už tiež do zeme zahryzol. Počul som, že ho umlátili niekde na Záriečí. Hlušil obludy, hlušil, až kým nenarazila kosa na kameň. Tak to už býva, ľudkovia, kto mečom bojuje, mečom zahynie. Každý raz narazí na lepšieho a zakúsi cudzie železo.

– Neverím! – Štíhla bojovníčka skrivila bledé pery, šťavnato si odplula na zem, so zadrnčaním si cez prsia prekrížila ruky chránené rukávmi železnej košele. – Neverím, že by Geralt z Rivie mohol naraziť na lepšieho. Mala som možnosť vidieť, ako tento zaklínač ovláda meč. Je priam neľudsky rýchly...

– Dobre povedané, – zapojil sa čarodejník Radcliffe. – Neľudsky. Zaklínači sú mutanti, preto tá rýchlosť, s akou reagujú...

– Nerozumiem, o čom to hovoríte, pán mág, – bojovníčka ešte viac skrivila ústa. – Vaše slová sú príliš učené. Ja viem jedno: Ni-

jaký šermiar, akého som poznala alebo poznám, sa nemôže rovnať Geraltovi z Rivie, Bielemu Vlkovi. Preto neverím, že by zaklínač mohol byť porazený v boji, ako tvrdí pán trpaslík.

– Každý šermiar stratí guráž, keď doň hŕba chlapov štúra, – vyhlásil premúdrelo Sheldon Skaggs. – Tak sa vraví medzi elfmi.

– Elfovia, – skonštatoval chladne vysoký svetlovlasý predstaviteľ Staršieho Ľudu stojaci vedľa krásy s hermelínovou čiapkou, – sa nezvyknú vyjadrovať takto ordinárne.

– Nie! Nie! – zapišťali spoza zelených šálikov dcérky vojvodu Viliberta. – Zaklínač Geralt určite nezahynul! Zaklínač našiel osudom mu určenú Ciri aj čarodejku Yennefer a všetci traja žili dlho a šťastne! Však je tak, majster Blyskáč?

– Nuž, toto bola balada, milostivé, – zívól gnóm túžiaci po pive, výrobca železiarskeho tovaru. – Kde sa dá v balade hľadať pravda? Pravda je jedno, poézia druhé. Dajme tomu také... Akože sa to volala? Ciri? To chýrne Prekvapenie? Tú si pán bard celkom vycucal z prsta. Veď som bol v Cintre neraz a viem, že tamjší kráľ a kráľovná žili v bezdetnom manželstve, dcérku ani syna nemali...

– Klamstvo! – skríkol ryšavý chlap v plášti z tulenej kože s čelom prepásaným mriežkovanou šatkou. – Kráľovná Calanthe, Levica z Cintry, mala dcéru, volala sa Pavetta. Tá spolu s mužom zahynula za morskej búrky, morský vír ich obidvoch stiahol.

– Sami vidíte, že neklamem! – volal všetkých za svedkov železný tovar. – Pavetta, a nie Ciri, tak sa volala kráľovná Cintry.

– Cirilla, zvaná Ciri, bola práve dcéra tej utopenej Pavetty, – vysvetľoval ryšavec. – Vnučka Calanthe. Nebola kráľovná, ale princezná Cintry. Akurát ona bola to Dieťa Prekvapenia predurčené zaklínačovi, práve ju prisľúbila kráľovná zaklínačovi, tak ako to pán Blyskáč vyspieval. Zaklínač ju však nemohol nájsť a prevziať si ju, tu sa pán básnik troška minul s pravdou.

– Veru minul, a ešte ako, – pridala sa do rozhovoru šlachovitý mladík, ktorý mohol byť – aspoň podľa oblečenia – tovarišom